

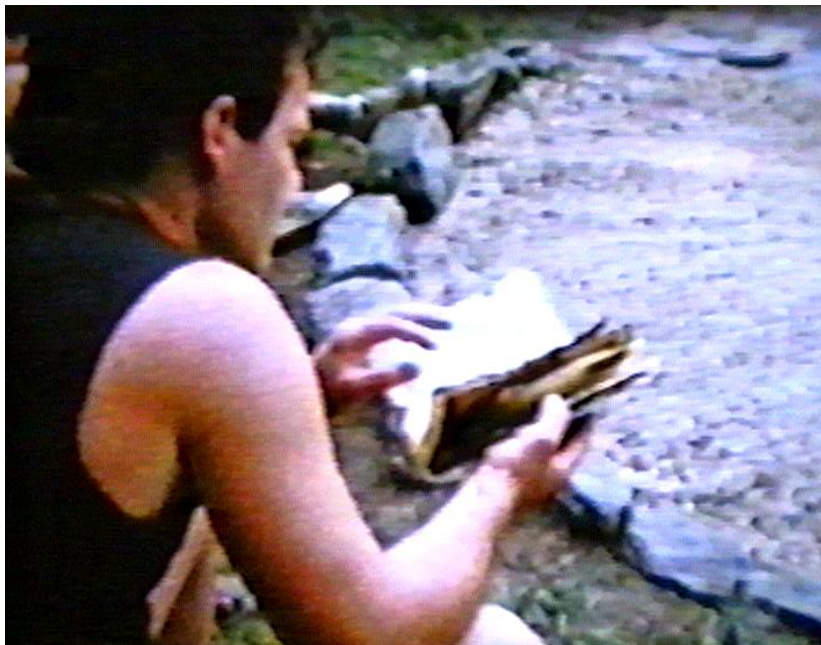
NOUZOVSKÝ ŽURNÁL 2

ročník IX

7. dubna 1995

CELOTÁBOROVÉ HRY

Čert čte ze zbytků deníku expedice za pokladem Inků - 1991

Co najdete uvnitř

	Informační servis informace o tom, co bude	2
	Události minulých dní velká cena v lasování, přípravy na turnaj v softbalu, výprava na Kunětickou horu, profesor Longworth	4
	Vítání jara jak jsme přivítali jaro v roce 1993	7
	Celotáborové hry (7) vznik Nouzovského Žurnálu 1987, expedice Taraque 1981 a 1988, Ve znamení pantera 1991	10
	Slavné výroky nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	16

uzávěrka 2. 4. 1995

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Termíny výprav:
 - 7. dubna (pátek)
 - 22. dubna
 - 6. května
 - 20. května
 - 3. června
 - 17. června

- ◆ Termín tábora:
 - 8. - 29. července

- ◆ Nouzovský Žurnál vyjde:
 - č.3 - 2. června
 - č.4 - 9. července
 - č.5 - 29. září
 - č.6 - 1. prosince

- ◆ 1. dubna jsme si připomněli již 24. výročí vzniku oddílu Průzkumník.

- ◆ 8. a 9. dubna se koná turnaj v softbalu pořádaný Průzkumníkem. V sobotu 8. dubna budou probíhat utkání dvou základních skupin A a B, jejichž obsazení bylo vylosováno v pátek 31. března.

skupina A	skupina B
Stopaři Mustang skauti Konárovice Bad Boys Býchory Barbucha Team	Průzkumník A Průzkumník B Žlutý Kvítek Divadlo

Zápasy obou skupin proběhnou na jízdárně a první zápasy začínají v 9 hodin. V rámci skupiny hrají týmy každý s každým a první dva ze skupiny postupují do nedělních finálových bojů.

V neděli 9. dubna opět na jízdárně proběhnou dopoledne semifinálová utkání a odpoledne finále a utkání o 3. místo.

Doufáme, že Průzkumník, který nasazuje dvě družstva, zasáhne i do nedělních bojů o pocty nejvyšší. Trenéři se nechali slyšet, že los byl příznivý. Teď už jen zbývá dobře hrát a vyhrát. Přijďte tedy naše družstva podpořit vy všichni jako diváci.

UDÁLOSTI MINULÝCH DNÍ

Soutěž v lasování

4. února se konala v Ostravě soutěž v lasování a uzlařské regatě. Průzkumník reprezentovali Slon a Tom, kteří nám rozhodně ostudu neudělali. V soutěži lasování Tom zvítězil v povinné sestavě a Slon obsadil 2. místo ve volné sestavě. Svůj tým vyslali také Stopaři a ani oni se v konkurenci neztratili.

Soutěž v uzlařské regatě byla velice silně obsazená ve všech kategoriích a dosahované časy budily u našich dvou borců posvátnou hrůzu, takže raději ani nenastoupili. Našli se i tací, kteří regatu zvládli za 12 vteřin!

„Zkoušel jsem to a i s těma jejich fintama, co jsem pak okoukal, jsem se nedostal pod 19 vteřin,“ konstatoval Slon.

Je to výzva pro příští rok.

Přípravy na turnaj v softbalu

Turnaj v softbalu se neúprosně blíží a naše dvě družstva posílená o další spřátelené hráče využívají každou možnost k tréninku. V únoru a v březnu je bylo možné vidět ve Štítarech, na jízdárně nebo v Nouzově.

Například 26. února sehráli Průzkumníci na jízdárně přátelský zápas s družstvem Stopařů, kteří se také na turnaj chystají. Výsledek nebyl důležitý, účelem bylo vyzkoušení možných sestav a osvojení pravidel. Hlavní trenér Slon tehdy k úrovni našich hráčů řekl:

„Je to hrozný. Ale ono se to zlepší,“ dodal s nadějí v hlase.

K tomu dodejme, že záměrem je začít hrát již na podzim oficiální ligu.

Ne všichni se ovšem ke hře staví tak optimisticky. Z hloučku Stopařů dokonce bylo možné zaslechnout povzdech:

„Zlatý kulečník!“

Výprava na Kunětickou horu

11. března pořádal Kuba výpravu na Kunětickou horu. Byla to úspěšná výprava, i když se Kuba občas projevil jako rozený chaotik. Například v Pardubicích na nádraží při přestupování na vlak do Stéblové nejdříve odvedl všechny až téměř do nádražní haly, aby se pak na schodech otočil a tlačil ostatní před sebou na 2. nástupiště.

Kunětická hora je známý hrad, nicméně prohlídka nám byla odeřena. V březnu je málokterý hrad či zámek otevřen a pes, který Kunětickou horu hlídal, pro nás neměl žádné pochopení. A tak jsme museli vzít zavděk aspoň Kubův výklad přečtený z turistické mapy.

Vydali jsme se prozkoumat aspoň dvě sklepení pod hradem.

„Máte někdo sirky?“ ozvalo se z naprosté tmy.

„Já jsem vybaven, mám baterku!“ hlásí hrdě Slon a hrne se dopředu do tmy.

„Pravda, moc nesvítí,“ připustil, když stiskl vypínač a žárovka jen mírně zčervenala.

Kuba si spravil reputaci pěknými hrami na louce pod hradem a pak jsme se vydali do Pardubic na vlak.

Celý den bylo krásné jarní počasí, sluníčko hřálo, ale za to Kuba opravdu nemohl. I když kdo ví. Tři dny na to se opět vrátila zima se spoustou sněhu a vydržela až do konce března, takže buď má Kuba protekci hodně vysoko, nebo zrovna někde nějaká zlá macecha poslala Marušku pro jahody.

Profesor Longworth

V lednu se stala zajímavá věc. Slon vyprávěl, že k nim domů někdo volal. On však nebyl doma, a tak to vzala jeho matka.

„Chtěl tebe a mluvil nejdřív anglicky, a pak německy,“ ohlásila pak Slonovi.

„Ty to poznáš?“

„No dovol!“

Tato příhoda dostala jasnější obrysy poslední týden v lednu, když se v klubovně objevila další zpráva profesora Longwortha (jakkak se sem dostala?). Profesor zde poděkoval Čertovi za spolupráci a dále sděloval, že si některé z nás prověřil ve znalostech angličtiny. Dopadlo to prý nevalně. Důvodem ke zkoušce je ta skutečnost, že jeho vědecká

práce představuje zhruba 900 stran v anglickém jazyce. Tato informace vzbudila v družině Křečků hlasitý smích, když si dopis četli.

Dále profesor slíbil, že připravuje stručný výtah z této své práce.

„Doufám, že v němčině,“ podotkl k tomu Šeďa.

Nakonec profesor zadal úkol všem družinám vybudovat si družinový informační systém, který by dokázal všechny členy družiny informovat do 24 hodin po přijetí zprávy. Grafické znázornění měly družiny vložit do obálky a připíchnout na nástěnku.

Po delší odmlce se ozval profesor opět. 3. března přinesl Buggy dopis, který od něj dostal. Bylo v něm psáno, že nepřátelé odhalili profesorovy zprávy určené pro nás, a tak bude nutné je šifrovat. Šifra je podobná datumovce, ale klíč bude jiný. Ten klíč se však nachází v Plzni na mostě generála Pattona a jeho získání je úkol pro nejstarší družinu, tedy Ještěrky.

A tak se čtrnáct dní na to vydaly Ještěrky s Dášou do Plzně. Na mostě našly nastříkaných pět číslic. K všeobecnému překvapení tyto číslice dohromady udávají Slonovo telefonní číslo.

„To je tedy nejapný žertík,“ nechal se slyšet Slon.

Pak s Dášou smlouval cenu jízdenek, zdála se mu příliš vysoká.

„Ono nic nejelo, tak jsme museli jet Eurocity expresem,“ přiznala Dáša.

Nakonec se dohodli, že Ještěrky dostanou zapláceno obyčejné jízdné a příplatek si zaplatí samy.

A co bude dál? Nechme se překvapit.

VÍTÁNÍ JARA

Na tábořišti Mustangu v Zeleném údolí se každým rokem vítá jaro. Kamarádi se sejdou, poklábosí, zazpívají si a začínají se těšit na léto. 20. března 1993 se do Zeleného údolí vypravili i Průzkumníci. Počasí bylo téměř jarní, a tak vidina dlouhé cesty pěšky z Čáslavi nikomu nevadila. Ve Štrampouchu se nahnuli do místního obchodu, aby se občerstvili, protože náročnější část cesty je teprve čekala. To ale v tuto chvíli netušili.

Na kraji Štrampouchu je malý rybníček, který hlídá ještě menší vodník.

„Herouš, dám ti bůra, když tam skočíš,“ prohlásil Honza a strčil do Herouše.

Ten chvíli balancoval, ale nakonec to ustál a vodník byl bez práce.

„To jsou teda blbý vtipy,“ prohlásil Herouš znechuceně.

Kousek dál je tábořiště. Zatímco většina Průzkumníků okukovala tábořiště a porovnávala, Jana, Ještěrka a Jaruška se usadily na lavičku. Netrvalo dlouho a ozvalo se zapraskání. Lavička uprostřed rupla a všechny tři se octly na zemi.

„Děvčata, vy máte ale váhu!“ diví se Kuba.

Jana, Ještěrka a Jaruška se snaží lavičku narafičit aspoň opticky do původního stavu, ale marně. Nakonec to vzdaly. Na jejich obranu je však třeba uvést, že lavička byla nahnílá.

Průzkumníci sešli k Jánskému potoku. Na lávce se Kuba, Jirka a Honza zastavili a začali ji rozhoupávat. Lávka, kterou tvořil jeden kmen se zábradlím, se podezřele prohýbala.

„To vám to nestačilo, ta lavička?“ vyhnal je Čert na břeh.

Na lávku opatrně nastupují Dáša a Lenka.

„Co se stane, když tam spadnu?“ medituje Lenka.

„Budeš mokrá,“ odpovídá Dáša suše.

Jaro s sebou přináší tající sníh a hodně vody. Jánský potok na jednom místě opustil koryto, které mu už bylo malé, a zaplavil cestu pod skalami. Průzkumníci tedy lezou po skalách, někteří jen tudy, kudy musí, jiní to však přivítali jako záminku k horolezeckému výcviku.

„Kudy to lezou, proboha,“ děsí se Čert. „Oni chtěj do tý vody spadnout z větší vejšky, ne?“

„Hurá!“ raduje se Jana na konci skalnatého úseku a Jaruška, která klopýtá za ní, jí padá do náruče vysílením.

To nejlepší ale na Průzkumníky teprve čeká. Druhá lávka je stejná jako první, tedy jedna kláda a zábradlí, ale to zábradlí je utržené. Čert se obětavě obkročmo posunuje po kládě na druhý břeh, aby tam zábradlí zpevnil. Uprostřed lávky nad rozbouřenými vodami se napíchl na suk. Šárka je zděšená, ostatní napjatě sledují, jak to dopadne. Tom navrhuje přebrodit, ale ledová voda nikoho neláká, kromě Ještěrky, která si v ní máchá nohy. Čert nakonec úspěšně přešel a společně s Ještěrem drží zábradlí. Ostatní opatrně přecházejí. Kláda se chvěje a i největší frajeři, a především oni, mají rázem plné kalhoty. Honzovi, který měl nejsvalnatější řeči, se klepou nohy.

Třetí lávka stejného typu má zase spadlé zábradlí. Čert nahrazuje opěrný kůl a dává si zábradlí na rameno.

„Hlavně na tom zábradlí necvičte,“ žádá ostatní.

„To je silák,“ pochvaluje si Honza, kterému už zase otrnulo.

„To není na opírání!“ nadává Čert jednomu vyděšenému nešťastníkovi.

„Panečku, tak to se musím opřít pořádně,“ provokuje Honza. „Čerte, kolik toho vydržíš?“

Čertův výstražný pohled ho zchladil. Když přechází Jana, Čert se jí snaží znepříjemnit život vychylováním zábradlí mimo kládu. Jana se však udržela, a tak ji Čert nechal.

Ještěrka, Cipísek a Sysel šly pozadu, a tak našly lávku už zase v původním polozbořeném stavu. Ostatní stáli na druhém břehu a těšili se na to, že uvidí koupel v potoce. Ještěrka k tomu neměla daleko, když uprostřed klády zavravorala. Sysel přešel bez problémů. Cipísek opatrně, pomalu, ale jistě přešel také a všichni přihlížející zklamaně vydechli.

Čtvrtá lávka nemá zábradlí vůbec. Jsou zde dvě klády vedle sebe, ale každá pruží jinak, což vyžaduje dobrou rovnováhu. Někteří dávají přednost přelézání přes spadlé kmeny. Způsoby přelézání jsou různé až hrůzné.

Když přišli k páté lávce, automaticky ji přešli. Najednou Ještěr, který samozřejmě počkal, až budou téměř všichni na druhé straně, zavolal:

„Počkejte, vždyť jdeme po druhý straně!“

„No teda...“ nenachází slov Dáša, která Ještěra okamžitě prokoukla.

Následovaly ještě další dvě lávky, a pak už konečně tábořiště Mustangu, kde Průzkumníky vítá nápis:

Bud' vítán, jsi-li dobrý člověk, jinak jdi pryč!

Les

Průzkumníci se rozptýlili po tábořišti, každý se bavil podle svého. Například Ještěrka, Lucie a Sysel toho nemají dost a lezou po spadlých kmenech nad potokem. Herouš zkouší chodit na chůdách a málem při tom přizabil několik přihlízejících.

„Už na tom umím dva kroky!“ chlubí se.

Čert mu přidržuje chůdy, aby na ně Herouš mohl vylézt, pak ho pouští. Po pár krocích se Herouš opět kácí. Tom zvládá chůdy podstatně lépe.

Je už odpoledne, přiblížil se čas návratu. Někteří zůstávají do druhého dne, ostatní odcházejí, tentokrát už raději po silnici. Několik jedinců plete nohama, Čert je pak honí po silnici s výstražným řevem k pobavení ostatních. V Čáslavi už toho mají tak akorát a odjíždějí vlakem do Kolína.

CELOTÁBOROVÉ HRY (7)

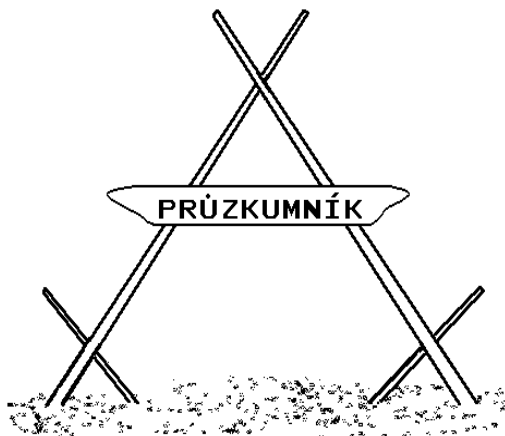
6. Vznik Nouzovského Žurnálu

V roce 1987 byla celotáborová hra zcela z jiného soudku. Zdrojem inspirace byla kniha Zana Greye Jezdci z pastvin. Ke slovu přišly mimo jiné klobouky, stříkací pistole a pánve na rýžování zlata. Kromě kovbojů se tu vyskytl i zloděj dobytka, na kterého si z vlastní iniciativy zahrál Marian.

Součástí této hry bylo i vydávání kovbojských novin, asi 7 čísel (nakonec vyšly 4). Šéfredaktorkou byla Eva, její zástupkyní Myška, reportérem Mártý a jako kamelot byl angažován Dodo. Titulní stránku tvořil Saudkův obrázek kovboje prostřelujícího eso.

Vznikl drobný problém, jak tyto noviny nazvat? Existovaly tři návrhy. Nouzovská Trefa, Kovbojské Nářky a Nouzovský Žurnál. Nakonec tedy vyhrála třetí varianta a byla to šťastná volba, protože název byl univerzální a nevázal se tak pevně na celotáborovou hru jako druhé dva. Nouzovský Žurnál totiž začal žít vlastním životem a o rok později, tedy 1988, se na táboře objevil znovu, na podzim téhož roku vyšlo 5. číslo v Kolíně a rok na to už Nouzovský Žurnál vychází celoročně jako oddílový časopis. S odchodem Mártýho po táboře v roce 1990 také skončil táborovými čísly Nouzovský Žurnál. Nicméně rok na to jej vzkřísil Šed'a, který vyměnil psací stroj za počítač s tiskárnou, a Žurnál žije dál.

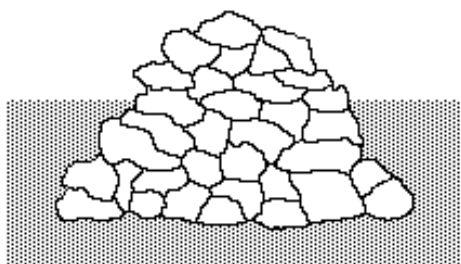
Díky reportérům Nouzovského Žurnálu mohou teď pamětníci vzpomínat na to, co sami prožili, a ti, co již tyto časy nepamatují, se dozvědí leccos zajímavého z oddílové historie.

7. Taraque

Tato hra se hrála dvakrát, poprvé ještě v Hryzelích roku 1981. Jednalo se o expedici za záhadou hory Taraque zjištěnou předchozí expedicí profesora Joachima Merlyna, který zde našel svou smrt. Ústřední postavou je duch náčelníka kmene

Turpézů, který zadává táborníkům u kamenné mohyly úkoly a posléze jim předá ztracený Merlynův deník, který záhadu Taraque vysvětluje.

Na invazi roku 1981 stavěli vedoucí na stráni nad potokem proti hryzelskému tábořišti kamennou mohylu. Byla to náročná stavba. První mohyla jim do druhého dne spadla a museli začít znovu. Druhá se už povedla a vydržela dalších pár let, než ji někdo pobořil. Průzkumníci ji však opět postavili, a tak mohyla stojí dál na svém místě, zatímco okolí se stále mění, protože mohyla stojí právě na hranici lesa vykáceného roku 1983, na jehož místě od té doby roste les nový. Je tedy možné, pokud se nenajde nějaký vandal, že jednou bude mohyla stát opět uprostřed lesa, jako tenkrát.

Hlas náčelníka byl natočen v kolínském divadle. Náčelník promlouval k táborníkům třikrát a jeho hlasu předcházelo bubnování tamtamů. V Hryzelích to byla docela rozcvička. Vedoucí, který obsluhoval magnetofon s nahrávkou, musel stát na lávce, kde magnetofon zapnul a čekal až zvuk tamtamů přiláká pozornost táborníků. Ti pak šli za zvukem až k mohyle (chudák vedoucí s magnetofonem musel prchat do kopce), kde už hořel oheň zapálený druhým vedoucím a na mohyle byl znak kmene Turpézů, který představoval horu Taraque.

Bohužel počasí nebylo poslední týden tábora vůbec příznivé, vytrvalý déšť způsobil, že se celotáborová hra vůbec nedokončila.

V roce 1988 sáhli vedoucí poprvé po hře, která už se hrála. Od té doby uběhlo 7 let a ti, co hru znali, už v oddíle buď nebyli, nebo zde pracovali už jako vedoucí. Taraque tedy dostala znovu šanci. Přírodním místem pro seance s duchem byla samozřejmě skála za potokem, pod kterou Šéd'a postavil menší mohylu.

Při zkoušce hlasu náčelníka však vyvstal nečekaný problém. Díky

hluku splavu na potoce nebyly tamtamy z magnetofonu pořádně slyšet. Nakonec tedy Šéd'ovi, který obsluhoval magnetofon, nezbylo nic jiného, než si s sebou vzít odpadkový soudek (některého bratříčka známého Bonifáce) a mlátit do něj. To už stačilo. Naštěstí s tím vším nemusel Šéd'a nikam běhat, a ještě měl s sebou Andreu, která dávala k mohyle znak, a někoho třetího, kdo zapaloval oheň. Všechno se v klidu připravilo, a pak představení začalo. Šéd'a bušil do soudku, tábor byl probuzen, a když táborníci překročili potok, přešel Šéd'a plynule na playback, tedy nahrávku z magnetofonu a vše už probíhalo normálně.

Kříž, na který se znak zavěšoval byl schován pod hromadou roští u krmelce, dokud jej tam jeden zvědavý táborník neobjevil. Znak samotný pak obvykle pašovala z tábora a do tábora Andrea pod košilí. Vždy když se znak objevil na mohyle, znamenalo to, že je zde i nová zpráva.

Jednou se nevedlo Šéd'ovi při přenášení zprávy k mohyle. Jako obvykle šel na latrínu, odkud by pak obloukem po stráni došel i s křížem k mohyle. Bylo to náročné, pod košilí měl znak a v kapse zprávu. Jenže zpráva byla na tvrdém papíře a jak Šéd'a šel, stále se posouvala až přímo u lávky k latrínám vyskočila z kapsy jako živá rovnou pod nohy Heleně a Lence, které šly zrovna z latríny. S těmito dvěma nebyla žádná rozumná domluva možná. Okamžitě zprávu popadly a upalovaly do tábora. Co si v tu chvíli Šéd'a myslel, zde není publikovatelné.

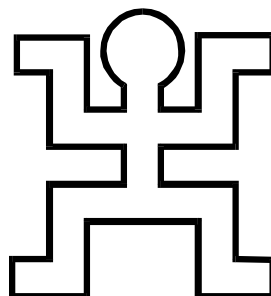
Na rozdíl od té původní druhá mohyla dlouho nevydržela. Tři roky na to šli okolo tábora vedoucí skautů a zeptali se Mariana, jestli by mohli použít skálu na poslední etapu Alvarezze. Marian souhlasil, proč taky ne. Bohužel výsledkem snažení skautů byla naprosto rozebraná mohyla a povalený totem, který tam Starosta před pár dny pečlivě postavil. Zřejmě obojí skautům vadilo při chytání, a tak si upravili terén po svém. Starosta jim tenkrát nemohl přijít na jméno a nebyl sám.

Mohyla Taraque tedy zůstala jen jedna, ta první.

8. Ve znamení pantera

Tábor roku 1991 byl ve znamení pátrání po stopách vědecké expedice v pralesích Jižní Amazonky v oblastech dávných civilizací. Družiny měly k dispozici velice poničený deník této výpravy, jehož stránky byly ohořelé, potrhane, některé chyběly úplně a zápisy byly čitelné často jen s obtížemi, pokud vůbec. Podle zápisů v deníku družiny plnily různé úkoly a hledaly stopy po předchozí výpravě.

Vrcholem hry bylo dvoudenní pátrání po pokladu Inků, který obsahoval mimo jiné zlaté odlitky figurek zvaných panter (tedy žádná kočkovitá šelma). Poklad byl uložen v jeskyni na břehu Sázavy nedaleko Malovid. Jeskyni hledaly družiny podle rozstříhané mapy.

V červnu před táborem Marian pořádal výpravu do Kutné Hory a ostatní vedoucí prováděli průzkum terénu. Z vlaku vystoupili na zastávce Rataje nad Sázavou předměstí a sešli do údolí malého potůčku, kde si vytypovali místo k přespaní. Pak vyrazili k Sázavě.

Šli lesem, a i když měli mapu, točili se kolem dokola, až skončili v Ratajích místo v Malovidech.

„Potěš nás pánbu,“ prohlásil Šéd’a. „Jestli se budou družiny orientovat tak dobře jako my, poztrácí se nám celý tábor.“

V Ratajích přešli Sázavu po železničním mostě a pokračovali po druhém břehu na Český Šternberk. Zde však nebyla ani stezka, a tak se probíjeli roštím a lezli po skalách. Šéd’a si při slézání ze skály o větev akátu roztrhl kalhoty a poškrábal nohu. Pak už byli z nejhoršího venku a dostali se na asfaltovou cestu vedoucí do Českého Šternberka okolo hledané jeskyně.

Sázavu pak přebrodili u malovidské zastávky, kde byla voda asi po kolena, a jen tak tak chytili vlak do Rataj. Slečna průvodčí se divila, když viděla, jak se pod Slonem a Buggym tvoří louže vody, protože si při brodění nezuli boty.

„Kde jste byli?“ ptala se.

„My jsme šli vodou,“ prohlásil hrdě Slon.

Když na táboře došlo k závěrečné etapě hry, počasí přálo a sluníčko svítilo o sto šest. Družiny se přesunuly do údolí na místo přespaní a

nechaly tam spacáky a část batohů. Za pokladem vyrážely nalehko.

Problém byl v tom, že poklad v jeskyni ještě nebyl. Měl jej tam dát Čert, který musel ten den do práce a měl od Mariana půjčené auto, kterým pak ve 4 hodiny odpoledne měl dovézt poklad do jeskyně.

Družiny však měly lepší orientaci než vedoucí v červnu. 4. družina

na si to namířila přímo na Malovidy a kdyby Šed'a a Šárka členy družiny nebrzdili, byli by na místě už před třetí hodinou. Počasí sice bylo pěkné, ale pár dní před tím byly vydatné deště, a tak Sázava měla znatelně vyšší stav než v červnu. Navíc se 4. družina místo na malovidskou zastávku trefila o pár set metrů po proudu, kde se Sázava dala leda přeplavat. Na druhém břehu však stál tábor a netrvalo dlouho a 4. družina byla převezena na druhý břeh na pramici.

K jeskyni dorazili něco po tři čtvrtě na čtyři a chudák Čert jen tak tak stačil prchnout z jeskyně na skálu (pak taky Šed'ovi pořádně vynadal, ten se však bránil, že už je víc zdržet nemohl). Za chvíli přišla 2. družina a pak se na druhém břehu objevila 3. družina a začalo velkolepé šou, které mohl Čert za odměnu sledovat pěkně z výšky.

Marian sice dovedl družinu přesně k jeskyni, vytasil se s lanem, ale s takovým proudem zjevně nepočítal. Slon se vydal na průzkum a pomocí kluků na pramici se mu podařilo natáhnout lano na druhý břeh. Pak ti nejzdatnější za vydatné podpory svých kamarádů brodili na druhý břeh, aby si vyzvedli v jeskyni poklad. Ve všech hrklo, když Ještěrka zahučela po krk do vody, protože jí proud podrazil nohy, ale prova za se nepustila. Potom 3. družina zase brodila zpátky.

2. družina brodila u malovidské zastávky, kde byla voda skoro až k pasu, a způsobila tak veřejné pozdvižení. Na terasách okolních rekreačních objektů přibývali diváci a v rukou některých pánů se objevi-

Ještěrka v divokém proudu Sázavy

ly dalekohledy.

Na lesní tábořiště pod širákem dorazily družiny až v noci.

„Máte to jako generálku na Návrat,“ říkal Šed'a Dáše a Lence, když si zkracovali lesem cestu od Českého Šternberka. S mapou v ruce to nebyl takový problém.

Navzdory počátečním obavám se nikdo neztratil a dvoudenní výprava za pantery tedy skončila úspěšně.

Pokračování příště

SLAVNÉ VÝROKY

Herouš hádá mapovou značku hřbitova:
Jiné ubytování.

Sysel sleduje psa volně pobíhajícího mezi slepicemi:
Teda já bych psa slepicím nesvěřila.

Kuba: Kde máš sestru?

Martina: Veronika je nemocná. Teda ještě není nemocná, ale bude nemocná.

Tom a Blond'ák hrají šachy.

Tom: Kde mám věž?

Starosta: Ty už jdeš?

Káťa: Musím odpravit dceru.

Starosta: Chceš půjčit pistoli?

Káťa: Ne, já ji odpravím po cestě.

Sysel: My jsme se ptali dvou pánů, ale oni byli trochu opilí, jeden nám ukázal tam, druhý tam a třetí tam.

Lucie: Snowboard? Kdyby se na tom dalo pluzit, tak si ho vezmu taky.

Jaruška: Já znám motýly, třeba blond'aska.

Ještěrka medituje nad mapovou značkou:

To znám, dělaj se do toho elektrárny. Přehrada!

Sysel: Už jste někdy viděli koně kříženého s koněm?

Blond'ák hází Lucii na hlavu slámu.

Lucie: Nech toho, já jdu v těchhle vlasech na ples! Já jiný nemám!

Jménem zákona jste zatčen. Jakékoli řehtání bude požito proti vám!

Herouš se v Adršpachu legitimuje poníkovi

To máš za to,
že mě lechtáš!

Nelítostný souboj Verči s Petrou na rytířském turnaji